

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ

PERCYHO JACKSONA

BOHOVÉ OLYMPU

KREV POLOBOHŮ

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Bohové Olympu

Krev polobohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohové Olympu – Krev polobohů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOHOVÉ OLYMPU

K R E V P O L O B O H Ů

NAPSAL

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Mým úžasným čtenářům:
za tu omluvu za ten poslední nervák se omlouvám.
V téhle knížce se zkusím nervákům vyhnout.
No, možná až na pár drobných...
Protože vás mám rád, lidi.

*Sedm jich odpoví volání tomu,
svět musí padnout, ať v ohni či hromu.
S posledním výdechem přísaha drtí,
nepřítel ve zbrani před branou Smrti.*

JASON

Jason to stáří nenáviděl.

Bolely ho klouby. Nohy se mu třásly. Snažil se vydrápat do kopce a plíce mu chřestily jako vědro s kamením.

Do tváře si našťestí neviděl, ale prsty měl zkroucené a kostnaté. Na hřbetech rukou se mu proplétaly naběhlé modré žíly.

Dokonce i čpěl starobou – naftalínem a kuřecí polévkou. Jak je to možné? Zestárnout z šestnácti na pětasedmdesát mu trvalo několik vteřin, ale ten dědkovský smrad nastoupil hned, prostě *lup* a bylo to. Užij si to! Smrdíš!

„Už jsme skoro tam.“ Piper se na něj usmála. „Jde ti to moc dobře.“

Jí se to řekne. Piper a Annabeth byly maskované za rozkošné řecké služebnice. Na kamenité stezce si poradily i v bílých šatech bez rukávů a v sandálech s tkanicemi.

Piper měla mahagonové vlasy sepnuté nahoru a spletené kolem hlavy. Paže jí zdobily stříbrné náramky. Připomínala starou sochu své mámy Afrodíty, což Jasona trochu děsilo.

Měl nervy už jen z toho, že chodí s krásnou holkou. A chodit s holkou, jejíž máma je bohyně lásky... No, to aby se věčně bál, že provede něco neromantického, její máma se na Olympu naštve a promění ho v divokého vepře.

Podíval se nahoru do kopce. Vrchol měli ještě pořád pěkných pár desítek metrů nad sebou.

„To byl nejpitomější nápad všech dob.“ Opřel se o cedr a otřel si čelo. „Hazelino kouzlo funguje až moc. Kdybych musel bojovat, jsem k ničemu.“

„Na to nedojde,“ ujišťovala ho Annabeth. V převleku služebné vypadala neskvě. Pořád se hrbila, aby jí šaty neklouzaly z ramen. Blondaté vlasy vyčesané do drdolu se jí vzadu uvolnily a visely jako nohy záchodového pavouka. Jason věděl, jak Annabeth pavouky nesnáší, a rozhodl se, že jí o tom neřekne.

„Proklouzneme do paláce, zjistíme, co potřebujeme, a vypadneme,“ shrnula to.

Piper odložila amforu, vysokou keramickou nádobu na víno, v níž měla schovaný meč. „Můžeme si dát chvilku pauzu. Vydýchej se, Jasone.“

Na šňůře u pasu jí visel kouzelný roh hojnosti a někde v záhybech šatů měla schovanou dýku Katoptris. Nevypadala nebezpečně, ale když bylo třeba, dovedla se ohánět dvěma čepelemi z božského bronzu nebo pálit protivníkům do tváře zralá manga.

Annabeth si stáhla amforu, kterou nesla na rameni. Také v ní měla schovaný meč, ale tahle holka působila vražedně i beze zbraně. Bouřkově šedé oči přejížděly okolí a pátraly po nějaké hrozbě. Jason se bál, že až jí nějaký chlapík rozkáže donést pití, poslouží mu tahle služtička spíš kopancem do *bifurca* nežli rozkroku.

Pokoušel se vydýchat.

Pod nimi se leskl záliv Afales s vodou tak modrou, jako by do ní sypali potravinářské barvivo. Pár set metrů od pobřeží kotvila loď *Argo II*. Bílé plachty nevypadaly o nic větší než poštovní známky, devadesát vesel připomínalo párátka. Jason si představil kamarády na palubě, jak sledují jeho výstup, podávají si Leův dalekohled a dusí se smíchem nad tou groteskou, jak se děda Jason štrachá do kopce.

„Pitomá Ithaka,“ zamumlal.

Sám ostrov se mu zdál docela hezký. Prostředkem se vinul hřeben zalesněných kopců, křídově bílé svahy klesaly do moře. Zátoky tvořily kamenité pláže a přístavy, kde se u pobřeží krčily domky s červenými střechami a bíle omítnuté kostely.

Kopce byly poseté vlčími máky, krokusy a planými třesněmi. Ve vzduchu voněla kvetoucí myrta. Hotová pohádka – až na těch čtyřicet stupňů. Vzduch žhnul jako v římských lázních.

Jason by uměl hravě ovládnout vítr a na ten kopec vylézt, ale to *ne*. Kvůli utajení se musel štrachat jako stařík s bolavými koleny, navoněný kuřecí polévkou.

Vzpomněl si na svůj poslední výstup před dvěma týdny, kdy se s Hazel na útesech v Chorvatsku střetli s banditou Skeirónem. Tehdy byl aspoň při plné síle. A teď je navíc čeká něco mnohem horšího než nějaký loupežník.

„Vážně je to správný kopec?“ zeptal se. „Připadá mi – já nevím – nějaký *klidný*.“

Piper si prohlížela okraj hřebene. Ve vlasech měla zapletené jasně modré pírko harpyje, suvenýr z útoku minulé noci. K jejímu maskování se moc nehodilo, ale Piper si ho zasloužila,

protože během své hlídky sama porazila celé hejno ďábelských slepičích žen. Tvrdila, že o nic nešlo, ale Jason cítil, jak je na sebe hrdá. To pírko připomínalo, že už není stejná jako minulou zimu, kdy s ní dorazil do Tábora polokrevných.

„Ty rozvaliny jsou tady nahoře,“ ujišťovala ho. „Viděla jsem je v čepeli Katoptris. A slyšel jsi, co říkala Hazel. „Největší shromáždění zlých duchů, jaké jsem kdy vycítila.““ Jason si odfrkl. „Jo, to zní super.“

Po boji v podzemním Hádově chrámu měl Jason potyček s ďábelskými duchy plné zuby, ale v sázce byl osud výpravy. Před posádkou *Arga II* leželo velké rozhodnutí. Pokud si vyberou špatně, selžou a doplatí na to celý svět.

Pipeřina čepel, Hazeliny kouzelné schopnosti a Annabetiny instinkty, to všechno se shodovalo – odpověď leží tady na Ithace, ve starověkém Odysseově chrámu, kde se shromáždila horda zlých duchů, aby čekala na Gaiiny rozkazy. Plán zněl vplížit se mezi ně, zjistit situaci a určit nejlepší postup. A vypadnout odtamtud, nejlíp živí a zdraví.

Annabeth si upravila zlatý pás. „Doufám, že maskování bude stačit. Ti nápadníci byli zaživa odporná banda. Jestli zjistí, že jsme polobohové –“

„Hazelina magie zafunguje,“ uklidňovala ji Piper.

Jason se tomu snažil věřit.

Nápadníci byli stovka nejlačnějších a nejzlomyslnějších hrdlořežů všech dob. Když se Odysseus, řecký král Ithaky, po trojské válce ztratil, vtrhla do jeho paláce tahle horda béckových princů a neměla se k odchodu. Každý doufal, že se ožení s královnou Pénélopé a převezme království. Odysseovi se podařilo tajně vrátit a všechny je povraždit – tak zněl ten jednoduchý,

šťastný konec. Jenže pokud se Piper ve svých vidinách nepletla, byli nápadníci zpátky a strašili na místě, kde zemřeli.

Jasonovi se ani nechtělo věřit, že se chystá navštívit opravdový palác Odyssea, jednoho z nejznámějších řeckých hrdinů všech dob. Ale když se to tak vezme, vlastně celá tahle výprava byla jedna neuvěřitelná událost za druhou. Například Annabeth se právě vrátila z věčné propasti Tartaru. Jasona napadlo, že oproti tomu je nějaké dědkovské tělo vlastně maličkost.

„No...“ Opřel se o hůl, aby získal rovnováhu. „Jestli *vypadám* tak starý, jak se cítím, jsem supermaskovaný. Pojdme dál.“

Stoupali a po krku mu tekl pot. Lýtka ho bolela. I v tom vedru se začal třást. A ať se snažil, jak se snažil, pořád musel myslet na své nedávné sny.

Od návštěvy Hádova chrámu byly ještě živější.

Jason v nich občas stával v podzemním chrámu v Epiru, nad ním se tyčil Gigant Klytios a mluvil chórem přízračných hlasů: *Moje porážka si vyžádala vás všechny. Co si počnete, až matka země otevře oči?*

Jindy se zas ocitl na Vrchu polokrevných. Matka země Gaia tam vyrostla z půdy coby vířící postava z hlíny, listí a kamení.

Chudáčku malý. Její hlas rezonoval krajinou a otrásal podloží pod Jasonovým nohama. *Tvůj otec je první mezi bohy, a ty jsi přece vždycky druhý – pro své římské druhy, řecké kama-rády, dokonce i pro rodinu. Jak jen prokážeš svou cenu?*

Jeho nejhorší sen začínal na dvoře Vlčího domu v Sonomě. Stála před ním bohyně Juno a zářila roztaveným stříbrem.

Tvůj život patří mně, duněl její hlas. *Dárek od Dia.*

Jason věděl, že se nemá dívat, ale když se Juno rozzářila jako supernova a odhalila svou pravou božskou podobu, nebyl schopný

zavřít oči. Mozek mu sežehla bolest. Tělo mu ohořívало po vrstvách jako cibule.

Vrátím se pro tebe, drahoušku, oznámila mu. Brzy se setkáme.

Jason se z té noční můry pokaždé probudil s tváří zalitou potem. V očích ho pálily slzy.

Nico di Angelo je varoval: Hádův chrám otřese jejich nejhoršími vzpomínkami, uvidí a uslyší věci z minulosti. Duchové budou neklidní.

Jason doufal, že zvlášť *jistý* duch se bude držet stranou, ale ten sen se každou noc zhoršoval. A teď se sám belhal k rozvalinám paláce, kde se shromáždila celá armáda duchů.

To neznamená, že tam bude i ona, domlouval Jason sám sobě.

Ruce se mu však stejně nechtěly přestat třást. Každý krok mu připadal těžší než ten předchozí.

„Už jsme skoro tam,“ pobízela je Annabeth. „Pojďme –“

PRÁSK! Svah kopce zaduněl. Někde za hřebenem zaburácel dav jako diváci na římských hrách. Jasonovi z toho naskočila husí kůže. Nebylo to tak dlouho, co bojoval o život v opravdovém Koloseu před rozjásaným přízračným publikem. Netoužil si ten zážitek zopakovat.

„Co to bylo za ránu?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla Piper. „Ale znělo to, jako že se dobře baví. Tak se pojďme skamarádit s mrtvými.“

JASON

Situace byla samozřejmě horší, než Jason čekal.

Jinak by to nebyla žádná legrace.

Na vrcholku vykoukl mezi větvemi olivovníků a uviděl něco, co vypadalo jako kolejní mejdan zombií, který se zvrtl.

Samotné rozvaliny nebyly žádná sláva: pár kamenných zdí, ústřední dvůr udušený plevellem, schodiště vysekané do skály a vedoucí do prázdna. Pár plátů překližky zakrývalo jámu a kovové lešení podpíralo rozpraskaný klenutý průchod.

Ruiny ale překrývala další vrstva reality – přízračný přelud paláce, jak musel vypadat za dob svého rozkvětu. Nabílené zdi lemované balkonky se zvedaly do výše tří pater. Ústřední atrium s velkou fontánou a bronzovými koši na oheň obklopovalo sloupořadí. U tuctu banketových stolů se chechtali, jedli a poštuchovali démoni.

Jason čekal, že jich bude tak sto, ale motalo se jich tam dvakrát tolik, honili přízračné služebné, rozbíjeli talíře a hrnky, prostě jančili.

Pověštinou se podobali lárům z Tábora Jupiter, průhledným purpurovým zjevením v tunikách a sandálech. Pár hýřilů mělo zahrňávající těla se šedým masem, rozcuchanými chumáči vlasů a ošklivými rány. Jiní vypadali jako běžní živí smrtelníci – někteří vyparádění v tógách, jiní v moderních oblecích nebo vojenských maskáčích. Jason dokonce zahlédl chlapíka ve fialovém tričku Tábora Jupiter a v římském legionářském brnění.

Uprostřed atria se nesl davem démon se šedou kůží a v otrhané řecké tunice, který třímal nad hlavou mramorovou bustu jako sportovní trofej. Ostatní jásali a plácali ho po zádech. Jak se dostal blíž, všiml si Jason, že mu z krku trčí šíp, dokonce přímo z ohryzku. A ještě horší věc: ta busta, kterou držel... je to *Zeus*?

Těžko říct. Většina soch řeckých bohů vypadala stejně, ale ta vousatá nasupená tvář Jasonovi připomínala obřího hipíka Dia ze srubu číslo jedna v Táboře polokrevných.

„Naše další oběť!“ houkl přízrak chrčivě, asi kvůli tomu šípu v krku. „Nakrmíme matku zemi!“

Duchové zaječeli a ťukli si hrnky. Démon se blížil k ústřední fontáně. Dav se rozestoupil a Jason si všiml, že v ní není voda. Z metr vysokého podstavce se k nebi řinul gejzír písku, obloukem se nesl dolů jako deštník z bílého prášku a sypal se do kruhové nádrže.

Démon položil mramorovou bustu do fontány. Jakmile se Diovy hlavy dotkla sprška písku, mramor se rozpadl, jako by prošel sekačkou. Písek se zaleskl zlatem, barvou ichoru, krve bohů, a celá hora tlumeně zarachotila, jako by si říhla po dobrém soustu.

Mrtví pařmeni uznale zaburáceli.

„Ještě nějaké sochy?“ křikl démon do davu. „Ne? Tak to si musíme počkat, než obětujieme *pravé* bohy!“

Jeho kumpáni se rozchechtali a roztleskali a démon sebou žuchl k nejbližšímu stolu.

Jason sevřel hůl. „Ten chlápek právě rozpustil mého tátu. Co si o sobě sakra myslí?“

„Podle mě to bude Antinous,“ mínila Annabeth, „jeden z pěti vůdců nápadníků. Pokud se dobře pamatuju, do toho krku ho trefil Odysseus.“

Piper sebou škubla. „Člověk by řekl, že ho to vyřídí. A co ostatní? Proč jich je tolik?“

„Já nevím,“ přiznala Annabeth. „Asi nějakí nováčci, co je Gaia naverbovala. Někteří se museli vrátit k životu, než jsme zavřeli bránu Smrti. A další jsou prostě duchové.“

„A démoni,“ dodal Jason. „Ti s těmi otevřenými ranami a šedou kůží jako Antinous... S takovými jsem už bojoval.“

Piper zatahala za své modré pírkó z harpyje. „Dají se zabít?“

Jason si vzpomněl na výpravu do San Bernardina, kterou před lety podnikl pro Tábor Jupiter. „Pořádná fuška. Jsou silní, rychlí a mazaní. Jo, a jsou to lidožrouti.“

„Fantazie,“ zabručela Annabeth. „Nevidím jinou možnost než se držet plánu. Rozdělit se, vsáknout se mezi ně, zjistit, proč jsou tady. Pokud se něco pokazí –“

„Použijeme záložní plán,“ doplnila ji Piper.

Jason ten záložní plán nenáviděl.

Než opustili loď, dal Leo každému z nich nouzovou světlici velkou jako svíčka na narozeninový dort. Když je vyhodí do vzduchu, měly by vyletět vzhůru, vypustit proud bílého fosforu a upozornit *Argo II*, že mají potíže. V tu chvíli by Jasonovi

a holkám zbývalo pár vteřin na to, aby se schovali, než se spustí lodní katapult, obalí palác řeckým ohněm a vypálí šrapnel božského bronzu.

Nebyl to nejbezpečnější plán, ale Jasona uklidňovalo aspoň vědomí, že by mohl přivolat nápor vzduchu a umlčet ten hlučný dav mrtvých týpků ohnivými plameny, kdyby šlo do tuhého. Jistě, předpokládalo to ovšem, že se s holkama dostane pryč. A taky že se Leovy svíčky soudného dne nespustí jen tak samy od sebe, jak to jeho vynálezy občas dělaly. V tom případě by se na Ithace oteplilo ještě víc, s devadesátiprocentní vyhlídkou na ohnivou apokalypsu.

„Dejte si tam dole pozor,“ kladl Piper a Annabeth na srdce.

Piper se plížila kolem levé strany hřebene, Annabeth se vydala doprava. Jason se opřel o hůl a začal se belhat k ruinám.

Vybavilo se mu, jak naposled narazil na dav zlých duchů v Há-dově chrámu. Nebýt Franka Zhanga a Nika di Angelo...

U všech bohů... *Nico*.

Posledních několik dní se Jason pokaždé, když obětoval porci jídla Jupiterovi, pomodlil k otci, aby Nikovi pomohl. Ten kluk toho prodělal víc než dost, a přece se dobrovolně přihlásil k nejtěžšímu úkolu: dopravit sochu Athény Parthenónské do Tábora polokrevných. Jestli se mu to nepodaří, římští a řečtí polobohové se vyvraždí navzájem. Ať to pak v Řecku dopadne jakkoliv, *Argo II* už se nebude mít kam vrátit.

Jason prošel přízračnou branou paláce. Včas si všiml, že část mozaikové podlahy před ním je jenom iluze zakrývající tři metry hlubokou výkopovou jámu. Vyhnul se jí a postupoval dál do dvora.

Ty dvě roviny reality mu připomněly pevnost Titánů na hoře

Othrys – matoucí bludiště s černými mramorovými zdmi, které se náhodně rozplývaly na stíny a pak zase zpevňovaly. Tehdy měl Jason s sebou aspoň stovku legionářů. Teď si musel vystačit s tělem staříka, holí a dvěma kamarádkami ve svůdných šatech.

Deset metrů před ním procházela Piper davem, usmívala se a dolévala skleničky přízračným hýřilům. Pokud se bála, nedávala to najevo. Duchové si jí zatím nijak zvlášť nevšíмали. Hazelino kouzlo zřejmě fungovalo.

Napravo od něj Annabeth sbírala prázdné talíře a číše. Neusmívala se.

Jason si připomněl rozhovor s Percym, než odešli z lodě.

Percy musel zůstat na palubě, aby dával pozor na nebezpečí z moře, ale nelíbilo se mu, že se Annabeth vypravuje bez něj – zvlášť proto, že to mělo být jejich první odloučení po návratu z Tartaru.

Odtáhl Jasona stranou. „Koukej, člověče... Annabeth by mě stáhla z kůže, kdybych před ní řekl, že potřebuje chránit.“

Jason se zasmál. „Jo, to si piš.“

„Ale dáš na ni pozor, jo?“

Jason stiskl kamarádovi rameno. „Postarám se, aby se k tobě bezpečně vrátila.“

Teď by Jason rád věděl, jestli ten slib splní.

Dostal se k okraji davu.

Nějaký chraplavý hlas vykřikl: „IROSÍ!“

Antinous, ten démon se šípem v krku, hleděl přímo na něj. „Jsi to ty, starouši?“

Hazelino kouzlo vyšlo. Kolem Jasonovy tváře se zavlnil chladný vzduch, mlha jemně pozměnila jeho podobu a ukázala nápadníkům, co chtěli vidět.

„Jsem to já!“ ozval se Jason. „Iros!“

Obrátil se k němu tucet dalších duchů. Někteří se zamračili a sevřeli rukojeti zářících purpurových mečů. Jasona až teď napadlo, že tu Irose možná nesnášeli, ale na výměnu role bylo už pozdě.

Kulhal dál a hrál potrhlého staříka, jak jen mohl. „Jdu pozdě, koukám. Nechali jste mi kus žvance?“

Jeden z duchů si znechuceně odfrkl. „Somrák jeden nevděčný. Mám ho zabít, Antinousi?“

Jasonovi se napjaly svaly na krku.

Antinous si ho měřil pohledem, jako by počítal do tří, a pak se uchechl. „Dneska jsem dobře naložený. Pojď, Irosi, k mému stolu.“

Jasonovi nic jiného nezbývalo. Posadil se naproti Antinousovi, zatímco kolem se rojili další duchové a šklebili se, jako by čekali zvlášť divoké klání v páce.

Takhle zblízka byly Antinousovy oči skrz naskrz žluté. Rty tenké jako papír překrývaly vlčí zuby. Jasonovi se nejprve zdálo, že se démonovy kudrnaté tmavé vlasy rozpadají. Pak si všiml, že se mu z nich sype neustálý proud hlíny, který mu dopadá na ramena. Staré rány po meči v jeho šedé kůži vyplňovaly hroudy bláta. Další hlína se sypala z rány kolem šípů na krku.

Gaina moc, pomyslel si Jason. Země drží toho chlapíka pohromadě.

Antinous posunul přes stůl zlatý pohár a talíř s jídlem. „Nečekal jsem, že tě tu uvidím, Irosi. Ale podle mě i žebrák může žádat odplatu. Pij. Jez.“

V poháru začvachtala hustá rudá tekutina. Na talíři trůnila hnědá hrouda záhadného masa a kouřilo se z ní.

Jasonovi se vzbouřil žaludek. I když ho ten démon nezabije, přítelkyně vegetariánka mu nedá pusu celý měsíc.

Vzpomněl si, co mu říkal Notus, jižní vítr: *Vítr, který vane bez cíle, je k ničemu.*

Celá Jasonova kariéra v Táboře Jupiter byla postavena na pečlivých volbách. Dělal prostředníka polobohům, naslouchal všem znepřáteleným stranám, nacházel kompromisy. I když se vzepřel římským tradicím, obvykle dřív myslel, než jednal. Nebyl impulzivní.

Notus ho varoval, že ho takové váhání zabije. Má přestat uvažovat a místo toho si brát, co chce.

Jestli má být nevděčný žebrák, musí se tak *chovat*.

Prsty urval kus masa a nacpal si ho do pusy. Spláchl to rudou tekutinou, která naštěstí chutnala jako zředěné víno, ne jako krev nebo jed. Měl co dělat, aby se mu neobrátil žaludek, ale nesložil se ani neexplodoval.

„Mňam!“ Otřel si pusou. „A teď mi vysvětlí to s tou... jak jsi to říkal? Odplatou? Kde se mám přihlásit?“

Duchové se rozchechtali. Jeden ho štouchl do ramene a Jasona poplašilo, že to doopravdy *cítí*.

Lárové v Táboře Jupiter neměli žádnou fyzickou podstatu. Tihle duchové očividně *ano*... Další nepřátelé, kteří můžou udeřit, bodnout nebo useknout hlavu.

Antinous se naklonil dopředu. „Řekni mi, Irosi, co můžeš nabídnout? Nepotřebujeme, abys pro nás běhal se zprávami jako za starých časů. Bojovník rozhodně nejsi. Jak si vzpomínám, Odysseus tě praštil do brady a hodil tě do prasečího chlívku.“

Jasonovy nervové buňky byly jako v ohni. *Iros*... stařec, který nosil zprávy nápadníkům výměnou za zbytky jídla. Když se

Odyseus vrátil domů, maskovaný za žebráka, myslel si Iros, že mu leze do zelí. Pustili se do hádky...

„Donutil jsi Irose –“ Jason zaváhal. „Donutil jsi *mě* bojovat s Odysseem. Vsadil jsi na to prachy. I když si Odysseus sundal košili a tys viděl, jak je svalnatý... stejně jsi mě nutil. Bylo ti fuk, jestli přežiju, nebo umřu!“

Antinous vycenil špičaté zuby. „Jasně že mi to bylo fuk. A pořád je. Ale jsi tady, takže Gaia musela mít důvod, proč tě pustila zpátky do smrtelného světa. Řekni mi, čím by sis vy-sloužil podíl z naší kořisti?“

„Z jaké kořisti?“

Antinous rozhodil rukama. „Z celého světa, kamaráde. Když jsme se tu potkali prvně, šli jsme jenom po Odysseově půdě, jeho prachách a jeho ženské.“

„Po té zvlášť!“ Plešatý duch v cárech oblečení šťouchl Jasona do žeber. „Ta Pénélopé, to teda byla kost!“

Jason zahlédl Piper, jak servíruje pití u sousedního stolu. Nenápadně si přiložila ruku na pusku s gestem *Je mi z toho na-nic* a hned se zas dala do flirtování s mrtvolami.

Antinous se zašklebil. „Eurymachu, ty jsi ukňouraná baba. U Pénélopé jsi neměl *nikdy* šanci. Pamatuju si, jak jsi brečel a prosil Odyssea o život, sváděl jsi to všechno na mě!“

„Stejně mi to bylo na nic.“ Eurymachus si zvedl otrhanou košili a odhalil strašlivou, na palec širokou ránu uprostřed hrudi. „Odysseus mě střelil do srdce jenom proto, že jsem si chtěl vzít jeho ženu!“

„Zkrátka...“ Antinous se obrátil k Jasonovi. „Teď jsme se tu sešli kvůli mnohem větší kořisti. Až Gaia zničí bohy, rozdělíme si zbytky světa smrtelníků!“

„Já chci Londýn!“ vyjekl démon u vedlejšího stolu.

„Montreal!“ houkl další.

„Duluth!“ křikl třetí, což na chvíli zarazilo rozhovor. Ostatní duchové se po něm popleteně podívali.

Maso a víno se v Jasonově žaludku proměnily v olovo. „A co ti další... hosti? Napočítal jsem jich skoro dvě stě. Půlku z nich neznám.“

Antinousovi se zaleskly žluté oči. „Všichni jsou to uchazeči o Gaiinu přízeň. Všichni něco mají proti bohům a jejich miláčkům hrdinům. Tamhle ten mizera je Hippias, bývalý tyran Athén. Byl sesazen a přidal se k Peršanům při útoku na vlastní krajany. Neví, co je to morálka. Pro moc udělá všechno.“

„Díky!“ zavolal Hippias.

„A ten lump s krocaním stehnem v puse,“ pokračoval Antinous, „to je Hasdrubal z Kartága. Má s Římem nějaké účty.“

„Hmmm,“ potvrdil KartáGINEC.

„A Michael Varus –“

Jason se málem zadusil. „Kdo?“

U písečné fontány se k nim obrátil tmavovlasý chlapík ve fialovém tričku a legionářské zbroji. Postavu měl rozmazanou a nejasnou, takže Jason poznal, že je to duch, ale legionářské tetování na předloktí bylo vidět jasně: SPQR, hlava boha Januse se dvěma tvářemi a šest znaků za roky služby. Na náprsním kruny měl odznak prétora a emblém Páté kohorty.

Jason se s Michaelem Varusem nikdy nesetkal, tenhle pověstný prétor zemřel v osmdesátých letech. Přesto Jasonovi naskočila husí kůže, když se střetl s jeho pohledem. Vpadlé oči jako by se provrtaly jeho maskou.

Antinous ledabyle mávl rukou. „Římský polobůh. Ztratil

orla své legie... na Aljašce, že? To je fuk. Gaia ho pustila zpátky. Prý ví něco o tom, jak porazit Tábor Jupiter. Ale ty, Irosi – tys mi pořád neodpověděl. Proč bychom měli mezi sebou uvítat *tebe*?“

Varusovy mrtvé oči Jasona deptaly. Cítil, jak mlha kolem něj řídne, neboť reaguje na jeho nejistotu.

Najednou se vedle Antinouse objevila Annabeth. „Ještě víno, můj pane? A jeďda!“

Vylila obsah stříbrného poháru Antinousovi zezadu na krk.

„Ghhh!“ Démon se nahrbil. „Holka pitomá! Kdo tě pustil zpátky z Tartaru?“

„Titán, můj pane.“ Annabeth omluvně sklopila hlavu. „Mám vám přinést vlhčené papírové ubrousky? Ze šípu vám kape.“

„Odpal!“

Annabeth zachytila Jasonův pohled, beze slov ho podpořila a ztratila se v davu.

Démon se utíral a dal tak Jasonovi čas na vzpamatování.

Je Iros... bývalý posel nápadníků. Proč by tu měl být? Proč by ho měli přijmout?

Chňapl nejbližší steakový nůž a zabodl ho do stolu, až duchové kolem nadskočili.

„Proč byste mě měli vítat?“ zavrčel Jason. „Protože pořád nosím zprávy, vy tupci! Zrovna jsem přišel z Hádova chrámu zjistit, co máte za lubem!“

To poslední byla pravda a Antinous se očividně zarazil. Démon na něj zíral a víno mu pořád odkapávalo ze šípu vraženého do krku. „Mám věřit, že Gaia poslala tebe – žebráka –, abys nás zkontroloval?“

Jason se rozesmál. „Byl jsem mezi posledními, kdo opustili Epirus, než se zavřela brána Smrti! Viděl jsem místnost, kde stál Klytios na stráži pod klenutým stropem vykládaným náhrobními kameny. Šlapal jsem po podlahách Nekromanteionu z drahokamů a kostí!“

I to byla pravda. Duchové kolem stolu poposedli a začali si cosi mumlat.

„Takže, Antinousi...“ Jason zabodl prst do démona. „Možná bys měl vysvětlit *ty mně*, proč byste měli být hodni Gaiiny přízně. Já tu vidím jenom bandu mrtvých povalečů, jak flámuje a na válku kašle. Co mám říct matce zemi?“

Koutkem oka Jason uviděl, jak k němu Piper vyslala souhlasný úsměv. Hned se ale zase soustředila na zářivého purpurového řeckého chlapíka, který se ji pokoušel přimět, aby si mu sedla na klín.

Antinous chytil rukojeť nože, který Jason zarazil do stolu. Vytrhl ho a prohlížel si čepel. „Jestli přicházíš od Gaii, musíš vědět, že máme svoje rozkazy. Vydal je Porfyrión.“ Antinous si přešel čepelí nože po dlani. Místo krve z rány vytryskla hlína. „Znáš Porfyrióna...?“

Jason měl co dělat, aby se mu nezvedl žaludek. Porfyrióna si moc dobře pamatoval z bitvy u Vlčího domu. „Vládce Gigantů – zelená kůže, dvanáct metrů vysoký, bílé oči, ve vlasech zapletené zbraně. Jistě že ho znám. Mnohem větší frajer než *ty*.“

Rozhodl se nepochlubit tím, že když toho Giganta viděl naposledy, praštil ho do hlavy bleskem.

Tentokrát Antinousovi došla řeč, ale jeho plešatý kumpán Eurymachus chytil Jasona kolem ramen.

„No, no, kamaráde!“ Eurymachus smrděl po kyselém víně a hořící elektroinstalaci. Z jeho přízračného doteku Jasona zabrněla hrud'. „To víš, že nepochybujem o tvým doporučení! Jde jenom o to, hm, že jestli jsi mluvil s Porfyriónem v Athénách, tak *víš*, proč jsme tady. Ujišťuju tě, že děláme přesně to, co nám nařídil!“

Jason se snažil zamaskovat překvapení. *Porfyrión v Athénách.*

Gaia slibovala, že bohy vymýtí i s kořeny. Podle Cheiróna, Jasonova učitele v Táboře polokrevných, to mělo znamenat, že se Giganti pokusí probudit bohyni země na původní hoře Olymp. Ale teď...

„Akropolis,“ vyhrkl Jason. „Nejstarší svatyně bohů, přímo uprostřed Athén. Tam se Gaia probudí.“

„No jasně!“ Eurymachus se zasmál. Rána v jeho hrudi zaprskala jako nozdry sviňuchy. „A aby se tam ti vlezlí polobozi dostali, musí plout po moři, co? Vědí, že je moc nebezpečný letět nad zemí.“

„A to znamená, že poplují kolem tohoto ostrova,“ vyvodil si z toho Jason.

Eurymachus dychtivě přikývl. Stáhl ruku z jeho ramen a ponořil prst do sklenice s vínem. „A v tu chvíli se budou muset rozhodnout, co?“

Namaloval na desce stolu pobřeží, červené víno se na dřevě nepřírozeně lesklo. Vyvedl Řecko jako pokřivené přesýpací hodiny – velkou ochablou hroudu coby pevninu na severu, pak další hroudu pod ní, skoro stejně velkou – rozlehlý kus země známý jako Peloponéský poloostrov. Mezi nimi se prořízla úzká linka moře: Korintský průplav.

Jason ten náskres nepotřeboval. Spolu se zbytkem posádky studoval mapy celý včerejšek na moři.

„Nejpřímější cesta,“ ukazoval Eurymachus, „by byla východně odsud, přes Korintský průplav. Ale jestli se tamtudy pokusí proplout –“

„Dost,“ vyštěkl Antinous. „Máš žvanivou, kamaráde.“

Duch se zatvářil uraženě. „Nechtěl jsem mu vyklopit všechno! Jenom to o té armádě Kyklopů shromážděné na obou pobřežích. A o zuřivých duších bouře ve vzduchu. A o divokých mořských nestvůrách, které poslala Keto, aby zamořily vody. A samozřejmě, pokud se loď dostane až k Delfám –“

„Idiote!“ Antinous se vrhl přes stůl a popadl ducha za zápěstí. Z démonovy ruky se šířila tenká krusta hlíny, která stoupala po průhledné Eurymachově paži.

„Ne!“ vyjekl Eurymachus. „Prosím! Já – já jenom chtěl –“

Duch ječel, dokud mu hlína nepokryla celé tělo jako krunýř, pak se rozsypala a nezbylo nic než hromádka prachu. Eurymachus zmizel.

Antinous se opřel na židli a oprášil si ruce. Ostatní nápadníci u stolu ho opatrně pozorovali a mlčeli.

„Promiň, Irosi.“ Démon se chladně usmál. „Tobě stačí vědět jenom to, že cesty do Athén jsou dobře hlídané, přesně jak jsme slíbili. Polobozi můžou buď riskovat úžiny, což nezvládnou, nebo plout kolem celého Peloponésu, což není o moc bezpečnější. V každém případě se nedá čekat, že přežijí tak dlouho, aby museli *volit*. Až se dostanou k Ithace, poznáme to. Zastavíme je tu a Gaia pozná, jak jsme užiteční. To můžeš vyřídit v Athénách.“

Jasonovi bušilo srdce. Nikdy neviděl nic podobného jako ten krunýř hlíny, kterým Antinous zničil Eurymacha. Neraď by zjistil, jestli to funguje i na polobohy.

Antinous věřil, že *Argo II* odhalí. Hazelina magie zřejmě dosud loď kryla, ale těžko říct, jak dlouho to vydrží.

Jason už měl informace, pro které sem přišli. Jejich cílem jsou Athény. Bezpečnější cesta, nebo aspoň *ne nemožná* cesta, vede kolem jižního pobřeží. Je dvacátého července. Mají jenom dvanáct dní do Gaiina plánovaného probuzení; prvního srpna, na dávný svátek naděje.

Jason a spol. musí vyrazit, dokud to jde.

Ale trápiho ho ještě něco jiného. Měl jakési mrazivé tušení, že to nejhorší ještě neslyšel.

Eurymachus mluvil o Delfách. Jason tajně doufal, že navštíví staré sídlo Apollónova Orákula a možná nahlédne do vlastní budoucnosti, ale jestli se ho zmocnily nestvůry...

Odstrčil talíř se studeným jídlem. „Vypadá to, že je všechno pod kontrolou. Už kvůli tobě, Antinouse, doufám, že to tak vážně je. Ti polobohové jsou nápadití. Zavřeli bránu Smrti. Nechceme, aby ti proklouzli a získali pomoc z Delf.“

Antinous se uchechtl. „To nehrozí. Apollón už Delfy neovládá.“

„A-ha. A co když polobohové proplují tu dlouhou cestu kolem Peloponésu?“

„Máš moc starostí. Ta cesta pro ně nebyla *nikdy* bezpečná a navíc je to daleko. Kromě toho, Victoria řádí v Olympii. Dokud to tak bude, nemůžou polobozi tuhle válku nikdy vyhrát.“

Jason netušil, o co jde, ale přikývl. „Fajn. Nahlásím to vládci Porfyriónovi. Díky za to, hm, jídlo.“

Michael Varus od fontány zavolal: „Počkat.“

Jason v duchu zaklel. Snažil se mrtvého prétora ignorovat, ale Varus se k němu vydal, obklopený bílou aurou, hluboko

posazené oči připomínaly krátery. U boku mu visel *gladius* z imperiálního zlata.

„Zůstaň ještě,“ prohlásil Varus.

Antinous po něm střelil rozčileným pohledem. „Co tě žere, legionáři? Jestli chce Iros jít, ať si jde. Stejně smrdí!“

Ostatní duchové se nervózně zasmáli. Piper vyslala k Jasonovi z druhé strany dvora ustaraný pohled. Annabeth nenápadně sebrala z nejbližšího tácu s masem porcovací nůž.

Varus položil ruku na jílec svého meče. Navzdory horku měl náprsní krunyř pokrytý ledem. „Na Aljašce jsem dvakrát přišel o svou kohortu, jednou zaživa, jednou po smrti – za to mohl *graeus* jménem Percy Jackson. Přesto jsem přišel sem a vyslyšel Gaiino volání. Víš proč?“

Jason polkl. „Jsi paličák?“

„Tohle je místo touhy,“ tvrdil Varus. „Všechny nás to sem táhne, podporuje nás nejenom Gaiina moc, ale i naše nejsilnější chtíce. Ten Eurymachův byla lačnost. Antinousův krutost.“

„Ty mi lichotíš,“ zapýřil se démon.

„Hasdrubalův nenávisť,“ pokračoval Varus. „Hippiasův hořkost. U mě je to ctižádost. A co ty, Irosi? Co sem přitáhlo tebe? Po čem žebrák touží nejvíc? Snad po domově?“

Jasona začalo nepříjemně brnět v zátylku. Stejný pocit míval, když se schylovalo k silné bouři.

„Měl bych jít,“ zahučel. „Doručit zprávu.“

Michael Varus vytáhl meč. „Můj otec je Janus, bůh dvou tváří. Umím prohlédnout masky a podvody. Víš, Irosi, proč jsme si tak jistí, že polobozi neminou náš ostrov nepoznání?“

Jason si v duchu prošel celý svůj repertoár latinských kleteb. Snažil se spočítat, jak dlouho by mu trvalo vytáhnout světlici

a zapálit ji. Snad by pro holky získal dost času, aby se schovaly, než ho tenhle dav mrtvol zavraždí.

Obrátil se k Antinousovi. „Poslyš, velíš tady, nebo ne? Možná bys měl tomu svému Římanovi dát náhubek.“

Démon se zhluboka nadechl, až mu šíp v krku zarachotil. „Jo, ale třeba to bude legrace. Pokračuj, Varusi.“

Mrtvý prétor vytasil meč. „Naše touhy nás odhalí. Ukážou, kdo jsme ve skutečnosti. Někdo si pro tebe přišel, Jasone Graeci.“

Dav za Varusem se rozestoupil. Vyplul z něj mihotající se ženský duch a Jasonovi připadalo, že se mu kosti proměnily v prach.

„Můj nejdražší,“ zapředl duch jeho matky. „Vrátil ses.“

III

JASON

Nějak věděl, že je to ona. Poznal její šaty – květinové, zelené a rudé, zavínovací, jako ozdobná sukýnka vánočního stromku. Poznal pestré plastové náramky na jejích zápěstích, které se mu zaryly do zad, když ho objala na rozloučenou u Vlčího domu. Poznal její vlasy, natupírovanou svatozář obarvených světlých kudrn, a vůni citronů a rozprašovače.

Oči měla modré jako Jason, ale leskly se, rozostřené, jako by právě vyšla z bunkru po jaderné válce, lačně pátraly po známých drobnostech ve změněném světě.

„Můj nejdražší.“ Napřáhla ruce.

Jason viděl jen ji. Duchové a démoni pro něj najednou neexistovali.

Jeho maskování mlhou se vypálilo. Tělo se napřímilo. Klouby přestaly bolet. Hůl se proměnila zpátky v *gladius* z imperiálního zlata.

Ten pálivý pocit neustal. Připadalo mu, že z něj ohořely celé vrstvy života – měsíce v Táboře polokrevných, roky v Táboře

Jupiter, výcvik vlčí bohyně Lupy. Byl zase bázlivým a bezbranným dvouletým klukem. Dokonce i jizva na rtu po tom, co se jako batole pokusil sníst sešíváčku, bolela jako čerstvá rána.

„Mami?“ podařilo se mu ze sebe vypravit.

„Ano, můj nejdražší.“ Jeho obraz se zamihotal. „Pojď, obejmi mě.“

„Ale ty – nejsi opravdová.“

„Jistěže je.“ Hlas Michaela Varuse zněl jako z velké dálky. „Myslel sis, že Gaia nechá tak významného ducha jen tak chřadnout v podsvětí? Je to tvoje matka, Beryl Graceová, televizní hvězda, milenka vládce Olympu, který ji odvrhl ne jednou, ale hned dvakrát, ve své řecké i římské podobě. Zaslouží si spravedlnost stejně jako každý z nás.“

Jasonovi připadalo, že se mu chvěje srdce. Nápadníci se nakupili kolem a civěli.

Jsem pro ně jako estráda, uvědomil si. Duchům to připadá zábavnější než dva chlapíci, kteří se bijí na život a na smrt.

Do hučení v hlavě mu pronikl hlas Piper. „Jasone, podívej se na mě.“

Stála šest metrů od něj a držela keramickou amforu. Její úsměv zmizel. Upírala na Jasona prudký, velitelský pohled, nedal se ignorovat stejně jako pírkó harpyje v jejích vlasech. „Tohle není tvoje máma. Její hlas tě nějak okouzluje – je jako čaromluva, ale nebezpečnější. Copak to necítíš?“

„Má pravdu.“ Annabeth vylezla na nejbližší stůl. Odkopla talíř, až několik nápadníků nadskočilo. „Jasone, je to jenom pozůstatek tvé mámy, něco jako *ara*, nebo –“

„Pozůstatek!“ Matčin duch se dal do pláče. „Ano, jen se podívej, co ze mě zůstalo. Je to Jupiterova vina. On nás opustil.“

Nepomohl mi! Nechtěla jsem tě nechat v Sonomě, drahý, ale Juno a Jupiter mi nedali na vybranou. Nedovolili nám zůstat spolu. Proč bys za ně teď bojoval? Přidej se k nápadníkům. Veď je. Můžeme být zase rodina!“

Jason cítil, jak se na něj upírají stovky očí.

Tak je to se mnou vždycky, pomyslel si hořce. Všichni ho odjakživa sledovali, čekali, že je povede. Od chvíle, kdy dorazil do Tábora Jupiter, s ním římsí polobohové jednali jako s ko-runním princem. Navzdory tomu, jak se snažil změnit vlastní osud – přidal se k nejhorší kohortě, pokoušel se upravit táborové tradice, podnikal nejotravnější výpravy a kamarádil se s největšími outsidersy –, se stejně stal prétozem. Coby syn Jupitera měl budoucnost zpečetěnou.

Vzpomněl si, co mu řekl Hérakles v gibraltarské úžině: *Je to strašný tlak. Nakonec z toho člověk vypění.*

A teď byl Jason tady, napjatý jako tětíva luku.

„Opustil jsi mě,“ fňukala jeho matka. „Ne Jupiter ani Juno. Byl jsi to *ty*.“

Beryl Graceová popošla kupředu. Ustaranými vráskami kolem očí a bolestně staženými ústy mu připomněla sestru Thalii.

„Nejdražší, slíbila jsem ti, že se vrátím. To bylo to poslední, co jsem ti řekla. Nevzpomínáš si?“

Jason se zachvěl. Matka ho tehdy naposledy objala v ruinách Vlčího domu. Usmívala se, ale v očích jí stály slzy.

Nic se neděje, ujišťovala ho. Už jako malé děčko Jason věděl, že to není pravda. *Počkej tady. Vráťím se pro tebe. Brzy se zas setkáme.*

Nevrátila se. Místo toho Jason bloudil těmi ruinami, sám a uplakaný, volal mámu a Thalii – dokud si pro něj nepřišli vlci.

Nesplněný matčin slib se stal základem jeho osobnosti. Vybudoval si celý život kolem jejích dráždivých slov, byla jako zrnko písku uprostřed perly.

Lidé lžou. Sliby se neplní.

A právě proto, i když ho to štválo, Jason zachovával pravidla. Plnil sliby. Nikdy nechtěl opustit nikoho tak, jak byl sám opuštěn a obelhán.

A teď se matka vrátila a vymazala jedinou jistotu, kterou u ní Jason měl – že ho opustila navěky.

Na druhé straně stolu zvedl Antinous pohár. „Moc rád tě poznávám, synu Jupitera. Poslechni tady mamču. Máš vůči bohům spoustu výhrad. Proč by ses nepřipojil k nám? Chápu to dobře, že ty dvě služičky jsou tvoje kamarádky? Ušetříme je. Chceš, aby máma zůstala na světě? To se dá zařídit. Jestli chceš být král –“

„Ne.“ Jasonovi vířily myšlenky v hlavě. „Ne, já k vám nepatřím.“

Michael Varus si ho měřil chladnými očima. „Vážně, kamaráde prétoře? Když porazíš Giganty a Gaiu, vrátíš se domů jako Odysseus? Kde vlastně máš ten domov? U Řeků? U Římanů? Ani jedni tě nepřijmou. A *jestli* se vrátíš, kdo ví, jestli tam nenajdeš takovéhle ruiny...“

Jason přešel pohledem palácové nádvoří. Bez klamných balkonů a kolonád to nebylo nic než kupa sutin na vršku holého kopce. Jenom ta fontána vypadala skutečná, chrlila písek jako připomínka Gaiiny neomezené síly.

„Byl jsi důstojníkem legie,“ obrátil se k Varusovi. „Římským vůdcem.“

„Ty taky,“ opáčil Varus. „Strany se mění.“

„Myslíš, že patřím k *těmhle* lidem?“ zeptal se Jason. „K téhle mrtvé smolařské bandě, co čeká na příděl od Gaii a skučí, že jí svět něco dluží?“

Duchové a démoni po celém dvoře se zvedli a chopili se zbraní.

„Dejte si pozor!“ zajčela Piper na dav. „Každý v tomto paláci je váš nepřítel. Každý vás při první příležitosti bodne do zad!“

Za posledních pár týdnů se čaromluva Piper vážně zdokonalila. Mluvila pravdu a duchové jí uvěřili. Navzájem se po očku měřili, svírali ruce na jílcích mečů.

Jasonova matka popošla k synovi. „Drahý, měj rozum. Vzdej tu svou výpravu. Tvá *Argo II* se do Athén nikdy nedostane, a i kdyby ano, je tu ta věc s Athénou Parthenónskou.“

Zachvěl se. „Jak to myslíš?“

„Nedělej hloupého, drahoušku. Gaia ví o tvé kamarádce Reyně a o Nikovi, synu Hádově, i o satyrovi Hedgeovi. Matka země poslala svého nejnebezpečnějšího syna, aby je zabil – lovce, který nikdy neodpočívá. Ale ty umřít nemusíš.“

Démoni a duchové ho obkličovali. Dvě stovky jich hleděly na Jasona s očekáváním, jako by jim měl předzpěvovat státní hymnu.

Lovec, který nikdy neodpočívá.

Jason nevěděl, kdo to je, ale musí Reynu a Nika varovat.

A to znamená, že se odsud musí dostat živý.

Podíval se na Annabeth a Piper. Obě stály připravené a čekaly na jeho znamení.

Přinutil se podívat matce do očí. Vypadala stejně jako ta žena, která ho opustila v lesích Sonomy před čtrnácti lety, ale

Jason už nebyl batole. Byl bojový veterán, polobůh, který nesčetněkrát čelil smrti.

A to, co viděl před sebou, nebyla jeho matka – aspoň ne to, co by jeho matka *měla* být – starostlivá, milující, obětavá a ochranná žena.

Pozůstatek, tak to řekla Annabeth.

Michael Varus tvrdil, že duchy vedou jejich nejsilnější touhy. Duch Beryl Graceové touhou doslova *zářil*. Její oči žebrały o Jasonovu pozornost. Natahovala ruce, celá zoufalá, aby se ho zmocnila.

„Co chceš?“ zeptal se. „Co tě sem přivedlo?“

„Chci život!“ vykřikla. „Mládí! Krásu! Tvůj otec mě mohl udělat nesmrtelnou. Mohl mě vzít na Olymp, ale opustil mě. Ty to můžeš napravit, Jasone. Jsi můj hrdý válečník!“

Její citronová vůně byla najednou štiplavá, jako by duch začal hořet.

Jason si vzpomněl na něco, co mu říkala Thalia. Jejich matka byla čím dál labilnější, až se ze zoufalství zbláznila. Zemřela při nehodě v autě, řídila opilá.

„Ty jsi *máníe*,“ usoudil Jason. To slovo se mu vybavilo z jeho dávného studia v Táboře Jupiter. „Duch šílenství. To z tebe zbylo.“

„Jsem to, co zbylo,“ souhlasila Beryl Graceová. Její obraz zablikal spektrem barev. „Obejmi mě, synu. Jsem všechno, co ti zůstalo.“

V hlavě se mu ozvala vzpomínka na jižní vítr: *Nedokážeš ovlivnit svůj původ, ale můžeš si vybrat svůj odkaz.*

Jasonovi bylo, jako by ho někdo znovu složil, jednu vrstvu za druhou. Srdce mu začalo tlouct klidněji. Chlad z kostí vyprchal. Kůže se rozehrála v odpoledním slunci.

„Ne,“ zachraptěl. Podíval se na Annabeth a na Piper. „Já jsem strany nezměnil. Moje rodina se jenom rozrostla. Jsem potomkem Řecka a Říma.“ Naposledy se ohlédl na matku. „Tvůj ne.“

Udělal prastaré gesto zahánění zla, třemi prsty máchl od srdce a duch Beryl Graceové slabě zasyčel a zmizel, jako by si oddechl úlevou.

Démon Antinous odhodil pohár. Prohlížel si Jasona s líným, znechuceným výrazem. „No tak jo,“ pokýval hlavou. „Tak tě prostě zabijeme.“

Nepřátelé začali Jasona obkličovat ze všech stran.

JASON

Boj probíhal skvěle, dokud ho nebodli.

Jason se širokým obloukem rozmáchl *gladiem* a vypařil nejbližší nápadníky. Pak se vyhoupl na stůl. Přeskočil Antinousovi přímo přes hlavu. V letu přiměl meč, aby vyrostl do podoby kopí – s tímhle mečem ten trik ještě nikdy nezkoušel –, ale nějak věděl, že to bude fungovat.

Přistál na nohou a třímal skoro dvoumetrové *pilum*. Jakmile se k němu Antinous obrátil, vrazil mu Jason hrot z imperiálního zlata do prsou.

Antinous na něj nevěřicně pohlédl. „Ty –“

„Užij si Trestná pole.“ Jason vytrhl *pilum* a Antinous se rozpadl na prach.

Jason bojoval dál, máchal kopím, probodával duchy, srážel démony na zem.

Annabeth se na druhé straně dvora taky činila jako divá. Její meč z dračí kosti vyřídil každého, kdo byl tak hloupý, aby se jí postavil.

I Piper u písečné fontány tasila meč, roztřepené bronzové ostří, které sebrala boreásovi Zétésovi. Pravačkou bodala a odrážela rány, občas po někom mrštila pár rajčat z rohu hojnosti v levačce, a k tomu ječela na nápadníky: „Zachraňte se! Jsem strašlivě nebezpečná!“

Přesně to zřejmě soupeři chtěli slyšet, protože se dávali na útěk. Až po pár metrech na svahu se zmateně zarazili a vraceli se zpátky do boje.

Vrhl se na ni řecký krutovládce Hippias s napřaženou dýkou, ale Piper ho zasáhla do prsou chutně vypadajícím kusem dušeného masa. Zhroutil se pozpátku do fontány a ječel, když se rozpadal.

Vzduchem zasvištěl šíp, který směřoval k Jasonově tváři. Odklonil ho nápořem větru, pak se prosekal řadou duchů s meči a tuctem démonů, kteří se seskupili u fontány, aby zaútočili na Annabeth. Zvedl kopí k obloze. Z hrotu vyrazil blesk a spálil duchy na ionty. Na místě, kde stávala fontána, zbyl jen doutnající kráter.

V posledních několika měsících Jason vybojoval mnoho bitev, ale už zapomněl, jaké to je, cítit se v boji *dobře*. Jistě, strach ho neopouštěl, ovšem z ramen mu spadla veliká tíha. Poprvé od chvíle, kdy se probudil v Arizoně se ztrátou paměti, se cítil *celý*. Věděl, kdo je. Svou rodinu si vybral sám a neměla nic společného s Beryl Graceovou, a dokonce ani s Jupiterem. Jeho rodina zahrnovala všechny polobohy, kteří bojovali na jeho straně, Římany i Řeky, nové i staré přátele. Nemínil dopustit, aby je někdo rozdělil.

Přivolał si vítr a srazil tři demony ze svahu kopce jako hadrové panenky. Čtvrtého probodl, pak přiměl kopí scvrknout se zase v meč a prosekal se další skupinou duchů.

Brzy už před sebou neměl žádné soupeře. Zbývající duchové se vytráceli sami od sebe. Annabeth zlikvidovala Kartágince Hasdrubala a Jason udělal chybu, protože zasunul meč do pochvy.

V kříži se mu najednou rozhořela tak ostrá a chladná bolest, až si myslel, že na něj sáhla bohyně sněhu Chioné.

Michael Varus mu zavrčel u ucha: „Narozen jako Říman, zemře jako Říman.“

Zepředu Jasonova trička, hned pod hrudním košem, mu trčela špička zlatého meče.

Jason padl na kolena. Křik Piper se rozlehl na míle daleko. Připadalo mu, jako by se ponořil do slané vody – tělo nic nevážilo, hlava se houpala.

Piper se k němu rozběhla. Jako nezaujatý divák sledoval, jak se mu její meč mihl nad hlavou a probodl brnění Michaela Varuse, až to kovově zazvonilo.

Zezadu zavál chlad a rozčeřil Jasonovi vlasy. Kolem se snesl prach a po kamenech se rozkutálela prázdná legionářská přilba. Ďábelský polobůh zmizel, ale to, co provedl, zůstávalo.

„Jasone!“ Piper ho popadla za ramena, když se začal hroutit na bok. Vytáhla mu meč ze zad, až hekl. Pak ho uložila na zem a opřela mu hlavu o kámen.

Přiběhla k nim Annabeth. Na straně krku měla ošklivou řeznou ránu.

„U všech bohů.“ Zírala na díru v Jasonově břiše. „Ach, u všech bohů.“

„Díky,“ zasténal Jason. „Už jsem se bál, že to bude zlé.“

Ruce a nohy ho začínaly brnět, jak tělo přecházelo do krizového stavu a vysílalo veškerou krev do hrudi. Cítil jen tupou

bolest, což ho překvapilo, ale tričko měl nasáklé krví. Z břicha se mu kouřilo. Věděl jistě, že rány mečem doutnat nemají.

„Uzdravíš se.“ Piper to pronesla jako rozkaz. Její tón mu zklidnil dech. „Annabeth, ambrózi!“

Annabeth se probírala. „Jo. Jo, mám ji.“ Zahrabala ve vaku a rozbalila kus božské many.

„Musíme zastavit krvácení.“ Piper si dýkou uřízla kus látky dole ze šatů. Natrhala z ní obvazy.

Jasona napadlo, kde se naučila dávat první pomoc. Zavázala mu rány a Annabeth mu strkala do pusy sousta ambrózie.

Třásl se jí ruce. Jasonovi připadalo divné, že po tom všem, co má za sebou, panikaří, zatímco Piper jedná tak klidně. Pak mu to došlo. Annabeth si může *dovolit* se o něj bát, Piper ne. Ta se soustředila jen na to, aby ho zachránila.

Annabeth mu dala další sousto. „Jasone, já – Je mi to líto. To s tvou mámou. Ale jak jsi to zvládl... tak statečně.“

Jason se snažil nezavírat oči. Pokaždé, když to udělal, viděl matčina ducha, jak se rozpadá.

„To nebyla ona,“ hlesl. „Aspoň ne to, co bych mohl zachránit. Neměl jsem jinou šanci.“

Annabeth se roztřeseně nadechla. „Jinou *správnou* šanci, možná, ale... Jeden můj kamarád, Luke, ten... měl s mámou stejný problém. On to tak dobře nezvládl.“

Hlas se jí zlomil. Jason toho o Annabetině minulosti moc nevěděl, ale Piper se na ně ustaraně podívala.

„Zavázala jsem to, jak to šlo,“ oznámila. „Pořád to prosakuje. A doutná. To nechápu.“

„Imperiální zlato,“ vypravila ze sebe Annabeth rozechvěle. „Smrtící pro polobohy. Je to jenom záležitost času, než –“

„On se uzdraví,“ stála si Piper za svým. „Musíme ho dostat zpátky na loď.“

„Necítím se tak zle,“ ozval se Jason. Byla to pravda, ambrózie mu vyčistila hlavu. Do končetin se mu vracelo teplo. „Možná bych mohl letět...“

Posadil se. Před očima se mu rozprostřel světle zelený povlak. „Nebo možná ne...“

Piper ho chytila za ramena, když se začal kácet na bok. „Tak prrrr, Supermane. Musíme kontaktovat *Argo II*, sehnat pomoc.“

„Supermane už jsi mi dlouho neřekla.“

Piper ho políbila na čelo. „Zůstaň se mnou a já ti budu říkat, jak se ti zlíbí.“

Annabeth pátrala pohledem po ruinách. Kouzelné pozlátko zmizelo, zůstaly jen pobožené zdi a výkopy. „Můžeme použít ty světlice, ale –“

„Ne,“ zamítl to Jason. „Leo by odpálil řeckým ohněm celý vršek kopce. Možná, kdybyste mi pomohly, mohl bych jít –“

„To určitě ne,“ namítl Piper. „To by trvalo moc dlouho.“ Zalovila ve váčku u pasu a našla zrcátko. „Annabeth, umíš morseovku?“

„Jasně.“

„Leo taky.“ Piper jí podala zrcátko. „Bude se dívat z lodě. Zajdeš na hřeben –“

„A zablýskám na něj. Jo, to by šlo.“

Rozběhla se k okraji rozvalin.

Piper vytáhla láhev nektaru a dala Jasonovi doušek. „Drž se. Na nějaké pitomé probodnutí *neumřeš*.“

Jasonovi se povedlo pousmát. „Aspoň že to tentokrát není na hlavě. Celou bitvu jsem byl při vědomí.“

„Porazil jsi asi tak dvě stě nepřátel,“ pochválila ho Piper.
„Byl jsi *strašlivě* úžasný.“

„Pomohly jste mi.“

„Možná, ale... No tak, zůstaň se mnou.“

Jasonovi začínala padat hlava. Praskliny v kamenech se zostřily.

„Mám trochu závrať,“ zamumlal.

„Dej si ještě nektar,“ nařídila Piper. „Tumáš. Chutná ti to?“

„Jo. Jo, dobrý.“

Ve skutečnosti chutnal jako tekuté piliny, ale to si Jason nechal pro sebe. Od Hádova chrámu, kdy se vzdal prétorství, mu ambrózie a nektar nepřipomínaly oblíbená jídla v Táboře Jupiter. Jako by ho vzpomínka na starý domov už neměla sílu uzdravit.

Narozen jako Říman, zemře jako Říman, řekl Michael Varus.

Podíval se na dým stoupající z ob vazů. Trápily ho horší věci než ztráta krve. S imperiálním zlatem měla Annabeth pravdu. Ta věc je vražedná pro polobohy i nestvůry. Rána Varusovy čepele se bude snažit vysát Jasonovu životní sílu.

Jednou už takhle viděl poloboha umírat. Nebylo to nic rychlého ani hezkého.

Nemůžu umřít, říkal si. *Kamarádi na mě spoléhají.*

Antinousova slova mu zvonila v uších – o Gigantech v Athénách, neuskutečnitelné cestě pro *Argo II*, záhadném lovcí, kterého Gaia poslala zastavit Athénu Parthenónskou.

„Reyna, Nico a trenér Hedge,“ vzpomněl si. „Jsou v nebezpečí. Musíme je varovat.“

„Zařídím to, až se vrátíme na loď,“ slíbila Piper. „Tvoje práce je teď odpočívat.“ Mluvila lehce a odhodlaně, ale v očích měla slzy. „Kromě toho, ti tři jsou houževnatá banda. Poradí si.“

Jason doufal, že má pravdu. Reyna toho riskovala hodně, aby jím pomohla. Trenér Hedge byl občas otravný, ale celou posádku chránil věrně. A Nico... Jason se strchoval zvlášť o něj.

Piper mu přejela palcem po jizvě na rtu. „Až bude po válce... všechno se to s Nikem vyřeší. Ty jsi udělal, co se dalo, zachoval ses k němu jako kamarád.“

Jason nevěděl, co má říct. Neprozradil Piper nic ze svých rozhovorů s Nikem. Držel to v tajnosti.

A přece... Piper jako by vycítila, co se děje. Coby dcera Afrodíty možná poznala, když někdo bojuje se smutkem. Neutila ale Jasona, aby o tom mluvil, a toho si cenil.

Projela jím další vlna bolesti, až sebou škulbl.

„Soustřeď se na můj hlas.“ Piper ho políbila na čelo. „Mysli na něco hezkého. Narozeninový dort v parku v Římě...“

„To bylo fajn.“

„A loni v zimě,“ nadnesla. „Ten sušenkový boj u táboráku.“

„Porazil jsem tě na hlavu.“

„Měl jsi ulepené vlasy ještě pár dní potom!“

„Neměl.“

Jasonovy myšlenky zalétly k lepším časům.

Chtěl prostě zůstat tady, povídat si s Piper, držet ji za ruku, nedělat si starosti s Giganty, Gaiou ani matčiným šílenstvím.

Věděl, že by se měli vrátit na loď. Byl na tom zle. Informace, pro které sem přišli, dostali. Ale jak tak ležel na studených kamenech, měl pocit něčeho nedodělaného. Ten příběh o nápadnících a královně Pénélopé... myšlenky o rodině... nedávné sny. Všechno to mu vířilo v hlavě. Na tomhle místě bylo ještě něco víc – něco, co mu ušlo.

Annabeth přikulhala zpátky z kraje kopce.

„Jsi zraněná?“ zeptal se jí Jason.

Annabeth se podívala na svůj kotník. „To nic. Jenom stará záležitost z římského podzemí. Někdy, když jsem ve stresu... To je fuk. Dala jsem znamení Leovi. Frank se promění, přiletí sem a odnese tě zpátky na loď. Musím udělat nosítka, abys byl stabilizovaný.“

Jason si představil hrůzný obrázek sebe samého na visutém lůžku houpajícím se v pařátech obřího orla Franka, ale usoudil, že to bude lepší než umřít.

Annabeth se dala do práce. Seshlíkala, co zbylo po nápadnících – kožený pás, roztrhanou tuniku, pásy k sandálům, červenou deku a pár zlomených násad kopí. Ruce se jí rozběhly do všech stran, trhaly, tkaly, přitahovaly, zaplétaly.

„Jak to dokážeš?“ žasl Jason.

„Naučila jsem se to při výpravě pod Římem.“ Annabeth ani nevzhlédla od práce. „Nikdy předtím jsem si tkaní nevyzkoušela, ale je to šikovná věc, třeba když utíkáš před pavouky...“

Utáhla poslední koženou šňůru a *voilà* – měla nosítka dost velká pro Jasona, s násadami kopí coby madly a bezpečnostními pásy uprostřed.

Piper uznale hvízdla. „Až budu příště potřebovat zabrat šaty, jdu za tebou.“

„Nech si to, McLeanová,“ obořila se na ni Annabeth, ale oči se jí spokojeně leskly. „A teď ho tam přivážeme –“

„Počkat,“ zarazil ji Jason.

Srdce mu bušilo. Zatímco sledoval Annabeth splétající provizorní lůžko, vzpomněl si na příběh Pénélopé – jak vydržela dvacet let, čekala, až se vrátí manžel Odysseus.

„Postel,“ vyhrkl. „Tady v paláci byla speciální postel.“

Piper se zatvářila ustaraně. „Jasone, ztratil jsi spoustu krve.“
„Nemám halucinace,“ vedl si svou. „Ta manželská postel byla posvátná. Jestli je *nějaké* místo, kde se dá mluvit s Juno...“
Zhluboka se nadechl a zavolal: „Juno!“

Nic.

Možná měla Piper pravdu. Už mu to nemyslí jasně.

Pak asi dva metry od nich praskla kamenná podlaha. Ze země se tlačily nahoru větve, rychle rostly, až dvůr stínil vzrostlý olivovník. Pod baldachýnem šedozelených listů stála tmavovlasá žena v bílých šatech, s pláštěm z leopardí kůže kolem ramen. Z vršku hole vyrůstal bílý lotosový květ. Tvářila se chladně a panovnický.

„Mí hrdinové,“ oslovila je bohyně.

„Héro,“ řekla Piper.

„Juno,“ opravil ji Jason.

„To je fuk,“ zavrčela Annabeth. „Co tu děláte, Vaše hovězí Veličenstvo?“

Junoniny tmavé oči se nebezpečně zaleskly. „Annabeth Chaseová. Milá jako obvykle.“

„Jo, jasně,“ odsekla Annabeth. „Zrovna jsem se vrátila z *Tartaru*, takže se možná chovám trochu neurvale, zvláště k bohyním, které vymazaly mému klukovi vzpomínky, nechaly ho na celé měsíce zmizet a pak –“

„No tak, dítě, chceš to celé znovu omílat?“

„Nemáte náhodou trpět tou svou schizofrenií?“ zeptala se Annabeth. „Teda jako – víc než obvykle?“

„Nech toho,“ zasáhl Jason. Měl spoustu důvodů bohyni nenávidět, ale teď měli jiné starosti. „Juno, potřebujeme vaši pomoc. My –“ Zkusil si sednout a hned toho zalitoval. Jako

by mu vnitřnosti někdo namotával na obří vidličku jako špagety.

Piper ho přidržela, aby se neskácel. „Nejdřív to hlavní,“ spustila. „Jason je raněný. Uzdravte ho!“

Bohyně se zakabonila. Její postava se zamihotala.

„Některé věci nemohou uzdravit ani bohové,“ prohlásila. „Tato rána se dotýká tvé duše stejně jako těla. Musíš s tím bojovat, Jasone Gracei... *musíš* přežít.“

„No jo, tak dík,“ zafuněl a v puse mu vyschlo. „Dělám, co můžu.“

„Jak to myslíte, že se ta rána dotkla jeho duše?“ chtěla vědět Piper. „Proč nemůžete –“

„Mí hrdinové, náš společný čas je krátký,“ přerušila ji Juno. „Jsem vám vděčná, že jste mě zavolali. Celé týdny jsem se potácela v bolestech a zmatení... Má řecká a římská povaha spolu válčily. A ještě horší bylo, že jsem se musela skrývat před Jupiterem, který po mně pátral v tom svém zvráceném hněvu, myslel si, že to *já* jsem způsobila válku s Gaiou.“

„No, páni,“ ušklíbla se Annabeth, „jak ho *toble* napadlo?“

Juno po ní šlehla rozčileným pohledem. „Naštěstí je toto místo pro mě posvátné. Tím, že jste duchy zahnali, jste ho očistili a dopřáli mi jasnou chvilku. Mohu s vámi mluvit, i když jen krátce.“

„Proč je posvátné...?“ Piper vykulila oči. „Aha. Ta manželská postel!“

„Manželská postel?“ opakovala Annabeth. „Já nevidím žádnou –“

„Postel Pénélopé a Odyssea,“ vysvětlovala Piper. „Jeden z jejích sloupků byl živý olivovník, takže se nikdy nedala přestěhovat.“

„Jistě.“ Juno pohladila kmen olivovníku. „Nehybná manželská postel. Tak krásný symbol! Stejně jako Pénélopé, nejvěrnější manželka, která vydržela, roky odrážela nápadníky, protože věděla, že se manžel vrátí. Odysseus a Pénélopé, model dokonalého manželství!“

Jasonovi se i v jeho omámení vybavilo pár historek, jak se Odysseus během svého putování zapletl s jinými ženskými, ale rozhodl se o tom nezačínat.

„Můžete nám aspoň poradit?“ zeptal se. „Říct nám, co máme dělat?“

„Plujte kolem Peloponésu,“ nabádala je bohyně. „Jak sami tušíte, je to jediná možná cesta. Při ní vyhledejte bohyni vítězství v Olympii. Je neovladatelná. Pokud ji neporazíte, rozpor mezi Řeky a Římany nikdy neskončí.“

„Myslíte Niké?“ zeptala se Annabeth. „Jak je neovladatelná?“

Nad hlavami jim zaduněl hrom a otrásl celým kopcem.

„To je na dlouhé vysvětlování,“ vydechla Juno. „Musím pryč, než mě najde Jupiter. Až odejdu, už vám nebudu moci dál pomáhat.“

Jason spolkl hořkou poznámku: *Kdy jste mi jak pomohla?*

„Co ještě máme vědět?“ zeptal se.

„Jak jste slyšeli, Giganti se shromáždili v Athénách. Po cestě vám bude schopno pomoci jenom málo bohů, ale nejsem jediný Olympian, který je v nepřítzni Jupitera. I dvojčata si vysloužila jeho hněv.“

„Artemis a Apollón?“ zeptala se Piper. „Proč?“

Junonina postava se začínala rozplývat. „Jestli se dostanete na ostrov Delos, možná vám pomohou. Jsou dost zoufalí, vy-

zkouší všechno, aby to odčinili. Teď jedte. Jestli uspějete, možná se setkáme v Athénách. Jestli ne...“

Bohyně zmizela, nebo možná Jasonovi jenom vypověděl službu zrak. Projela jím bolest. Hlava se mu zvrátila dozadu. Vysoko nahoře uviděl kroužit obřího orla. Pak modré nebe zčernalo a Jason už neviděl vůbec nic.

REYNA

Střemhlavý let na sopku nebyl na seznamu věcí, které by Reyna chtěla ještě před smrtí stihnout.

Jižní Itálii uviděla poprvé z výšky patnácti set metrů. Na západě, podél půlkruhovitého Neapolského zálivu, se v kalném šeru před úsvitem leskla světla spících měst. Tři sta metrů pod ní zel stovky metrů široký kráter na vršku hory, z prostředka stoupala bílá pára.

Reyně chvíli trvalo, než pominula dezorientace. Po cestování stíny byla otřesená a zvedal se jí žaludek, jako by ji vytáhli z chladných vod *frigidaria* do sauny římských lázní.

Pak jí došlo, že visí ve vzduchu. Nastoupila gravitace a ona začala padat.

„Nico!“ zajčela.

„U Panovy flétny!“ ulevil si Gleeson Hedge.

„Uááá!“ Nico sebou máchal a málem vyklouzl Reyně ze sevření. Držela ho ale pevně a popadla i trenéra Hedgea za límec košile, jak se začínal propadat pryč. Jestli se teď rozdělí, je s nimi konec.

Řítili se k sopce a jejich největší zavazadlo, dvanáctimetrová Athéna Parthenónská, uvázaná v postroji na Nikových zádech, nevypadalo jako účinný padák.

„To pod námi je Vesuv!“ křikla Reyna do větru. „Nico, teleportuj nás odsud!“

Oči měl vykulené a rozostřené. Tmavé rozčepýřené vlasy mu poletovaly kolem obličeje jako havran sestřelený z nebe. „Já-já nemůžu! Nemám sílu!“

Trenér Hedge zamečel. „Novinka, kamaráde! Kozy neumějí lítat! Šoupni nás odsud, nebo skončíme jako omeleta Athény Parthenónské!“

Reyna se pokoušela přemýšlet. Se smrtí by se smířila, kdyby bylo třeba, ale zničí-li se Athéna Parthenónská, jejich výprava selže. A to *nemohla* dopustit.

„Nico, cestování stíny,“ nařídila mu. „Půjčím ti svou sílu.“

Nechápavě na ni hleděl. „Jak –“

„*Dělej!*“

Chytila ho pevněji. Pochodeň a meč, symboly Bellony na jejím předloktí, se bolestně rozpálily, jako když jí je kdysi vypalovali do kůže.

Nico zalapal po dechu. Do tváří se mu vrátila barva. Těsně předtím, než je zasáhl sloup páry ze sopky, vklouzli do stínů.

Vzduch zchladl. Zvuk větru nahradila kakofonie hlasů šep-tajících tisícem jazyků. Reyně připadalo, že se jí vnitřnosti proměnily v *piraguu* – studený sirup nalitý na rozdrcený led – její oblíbenou pochoutku z dětství ve staré čtvrti San Juanu.

Uvažovala, proč se jí ta vzpomínka vynořila zrovna teď, na prahu smrti. Pak se jí před očima rozjasnilo. Nohy přistály na pevné půdě.

Obloha na východě se začala projasňovat. Reyna si na chvíli pomyslela, že je zase v Novém Římě. Atrium velké jako baseballové hřiště lemovaly dórské sloupy. Před ní, uprostřed zapuštěné fontány zdobené kachlíkovou mozaikou, stál bronzový faun.

V blízké zahradě kvetly pestré stromy a růžové keře, k nebi se vypínaly palmy a borovice. Ze dvorku vedly různými směry stezky z kočičích hlav – přímé, rovné, poctivě stavěné římské cesty, táhnoucí se kolem nízkých kamenných domků se sloupkovými verandami.

Reyna se obrátila. Athéna Parthenónská za ní stála nedotčená a vzpřímená, dominovala dvorku jako absurdně přerostlá ozdoba trávníku. Malý bronzový faun ve fontáně stál s oběma rukama vztaženýma k Athéně, až to vypadalo, že se před tou nenadálou návštěvnící kryje.

Na obzoru se tyčila hora Vesuv – temný oblý obrys vzdálený několik mil. Z vrcholku se vinuly husté sloupy dýmu.

„Jsme v Pompejích,“ uvědomila si Reyna.

„Uf, to je zlý,“ hlesl Nico a hned potom se zhroutil.

„Tak prrr!“ Trenér Hedge ho zachytil, než stačil spadnout na zem. Satyr ho opřel o nohy Athény a uvolnil postroj, který ho poutal k soše.

I Reyně se podlamovala kolena. Čekala, že to tak dopadne, stávalo se jí to pokaždé, když se podělila o svou sílu, ale nečekala tak syrová muka u Nika di Angelo. Těžce se svezla na zem, stěží se držela při vědomí.

U všech římských bohů. Jestli je tohle jenom část Nikovy bolesti... jak to může snést?

Pokoušela se stabilizovat dech a trenér Hedge se přitom prohrabával svou tábornickou výbavou. Kameny u Nikových

nohou zapraskaly. Rozběhly se od nich tmavé praskliny, jako by vypálil inkoustové broky, jako by se Nikovo tělo snažilo vypudit všechny stíny, kterými putoval.

Včera to bylo horší: uvadla celá louka a ze země se vynořily kostry. Reyna neměla chuť to zažít znova.

„Napij se.“ Podala mu polní láhev s lektvarem z jednorozce, sušený roh smíchaný s posvátnou vodou z Malé Tibery. Zjistili, že to u Nika zabírá líp než nektar, pomáhá mu to zdolat únavu, vyhání temnotu z těla a zmírňuje nebezpečí spontánního vyhoření.

Nico se napil. Pořád vypadal strašlivě. Jeho kůže měla modrý nádech a tváře měl propadlé. Dioklecianovo žezlo, které mu viselo u boku, žhnulo hrozivou krvavou barvou jako radioaktivní popálenina.

Zkoumavě hleděl na Reynu. „Jak jsi to udělala... ten nával energie?“

Reyna obrátila předloktí. Pořád ji páliło jako žhavý vosk; symbol Bellony, SPQR a čtyři čáry za roky služby. „Nerada o tom mluvím,“ zahučela, „ale je to schopnost od mé mámy. Umím předat sílu jiným.“

Trenér Hedge vzhledl od svého ruksaku. „Fakt? A proč jsi mě taky neposílila, římská holko? Já chci super svaly!“

Reyna se zamračila. „Tak to nefunguje, trenére. Můžu to udělat, jenom když jde o život, a především ve skupinách. Když velím vojákům, můžu se s nimi rozdělit o všechno, co mám – sílu, odvalu, vytrvalost. Násobí se to velikostí mých jednotek.“

Nico povytáhl obočí. „To se římskému prétorovi hodí.“

Reyna neodpověděla. Nerada o své moci mluvila právě z tohoto důvodu. Nechtěla, aby si polobohové pod jejím velením

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bohové Olympu – Krev polobohů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.